

Літаратурна-Мастацтва

Год выдання 35-ы
№ 17 (1276)
28 лютага 1967 г.
АСТРАК
Цана 4 кап.

НАРОДНАЕ ПРЫЗНАННЕ

За выдатныя заслугі ў развіцці савецкай культуры, стварэнне мастацкіх твораў сацыялістычнага рэалізму, якія атрымалі агульнанароднае прызнанне і актыўна садзейнічаюць камуністычнаму выхаванню працоўных, за плённую грамадскую дзейнасць Прэзідыум Вярхоўнага Савета ССРС прысвоіў пісьменнікам Шолохаву Міхайлу Аляксандравічу, Федзіну Канстанціну

Аляксандравічу, Карнейчыку Аляксандру Еўдакімавічу, Ляонаву Леаніду Максімавічу, Турсун-заде Мірзу, Тычыну Паўлу Рыгоравічу і Уліту Андрэю Мартынавічу званне **Героя Сацыялістычнай Працы** з уручэннем ім ордэна Леніна і залатога медала «Серп і молат».

ТАСС

ОРГАН МІНІСТЭРСТВА КУЛЬТУРЫ І ПРАУЛЕННЯ СЯЮЗА ПІСЬМЕНІКАЎ БССР

ВЫСОКАЕ ДАВЕР'Е

КОМПАС У КНІЖНЫМ МОРЫ

СУСТРЭЧЫ КАНДЫДАТАЎ У ДЭПУТАТЫ З ВЫБАРШЧЫКАМІ

У рэспубліцы праходзяць сустрэчы выбаршчыкаў з кандыдатамі ў дэпутаты Вярхоўнага Савета БССР.

Клуб добраахвотнага пажарнага таварыства рэспублікі перапоўнены. Сюды на сустрэчу з выбаршчыкамі прыйшоў рэктар Беларускай дзяржаўнай кансерватарыі Уладзімір Уладзіміравіч Алоўнікаў. Давяраючы асоба, намеснік дырэктара Мінскага радыазаводу Я. Мерзаў, характарызуе У. Алоўнікава як аднаго з лепшых прадстаўнікоў беларускай культуры, творчасць якога вядома дэле-
...
Шмат сіл аддае Уладзімір Уладзіміравіч, гаворыць Я. Мерзаў, выхаванню музычных кадраў, з'яўляючыся рэктарам Беларускай дзяржаўнай кансерватарыі.

Настаўніца 66-й мінскай школы Я. Жыгальковіч, выкладчыца гарадскога прафесійнальна-тэхнічнага вучылішча № 63 А. Галкоўскі і іншыя заклікалі галасавць за дастойнага сына народа.

На сходзе выступіў кандыдат у дэпутаты Вярхоўнага Савета БССР У. Алоўнікаў. Ён сардэчна падзякаваў выбаршчыкам за аказаны давер.

□ □ □

Хлеббары калгаса «Нёман» Наваградскага раёна гэтым днём сустрэліся з пісьменнікам, дырэктарам інстытута мастацтвазнаўства, этнаграфіі і фальклору Акадэміі навук БССР Пятром Фёдаравічам Глебкім. Першы выступіў старшыня калгаса «Нёман» У. Шавейка. Ён даў слова даверанай асобе, дырэктару мясцовай школы М. Белушы.

— Усе мы ведаем Пятра Фёдаравіча Глебкі, — кажа ён, — не толькі як чужога паэта, але і як выдатнага грамадскага дзеяча. Ён — дастойны кандыдат у дэпутаты Вярхоўнага Савета БССР.

Ад імя маладых выбаршчыкаў шмат цёплых слоў пра свайго кандыдата сказаў сакратар камсамоўскай арганізацыі Л. Чалева, заслужаны калгаснік П. Зубрыч.

Цёпла сустрэлі калгаснікі ў заклічачы выступіў П. Глебкі.

Сустрэчы выбаршчыкаў з кандыдатам у дэпутаты Вярхоўнага Савета БССР П. Глебкім адбыліся таксама ў калгасе «Радзіма» і «Крына Сяргей».

□ □ □

Сотні жыхароў гарадскога пасёлка Смілавічы Ізрэўскага раёна прыйшлі на сустрэчу са сваймі кандыдатам у дэпутаты Вярхоўнага Савета БССР, народным пісьменнікам Беларусі Кандратам Крапівай. Старшыня выбарчай акругі І. Антоненка дае слова даверанай асобе, дырэктару Запольскай васьмігодняй школы Р. Жычкова.

— Нам вельмі радасна, — гаворыць ён, — што па Смілавіцкай выбарчай акрузе кандыдатам у дэпутаты Вярхоўнага Савета БССР вылучылі старэйшага пісьменніка, віцэ-прэзідэнта Акадэміі навук БССР Кандрата Крапіва. Мы ўсе любім і высока цнім яго творы.

Хвалюючы было выступленне калгасніка сельгаспрадзелі імя Дзяржынскага Г. Ваўчка, які ў час ваіны з белафіямі азнаёміўся ў адной хатцы з К. Крапівай.

На сходзе выступіў таксама дырэктар Старыньскай васьмігодняй школы У. Шалег, настаўніца Смілавіцкай сярэдняй школы Я. Жаваронка. Яны заклікалі выбаршчыкаў аднадушна галасавць за народнага пісьменніка БССР К. Крапіва.

Сустрэча выбаршчыкаў з К. Крапівай адбылася таксама ў рыбгасе «Волма».

□ □ □

На сустрэчу з кандыдатам у дэпутаты Вярхоўнага Савета БССР пісьменнікам Максімам Лужаніным прый-

шлі выбаршчыкі ў клуб калгаса імя Чапаева Браслаўскага раёна. Маладыя аформлена зала плакатамі і лозунгамі. Пачынаецца сход. На трыбуну давераная асоба, дырэктар Барунскай васьмігодняй школы Т. Фадзеева. Яна знаёміць прысутных з біяграфіяй кандыдата ў дэпутаты, расказвае аб яго літаратурнай дзейнасці.

— Максіма Лужаніна, — гаворыць Т. Фадзеева, — мы ведаем як майстра паэтычнага слова, як перакладчыка, як аўтара сцэнарыяў кінафільмаў, што атрымалі гарачую прыхільнасць у савецкіх гледачоў.

Цёпла і сардэчна прыйшлі сустрэчы М. Лужаніна з выбаршчыкамі таксама ў гарадскім пасёлку Друя, у мястэчку Слябода.

□ □ □

У сваіх выбаршчыкаў пабіраў пісьменнік Іван Мележ. Мнагалюдны сход адбыўся ў клубе саўгаса «Людзямічы» Жыткавіцкага раёна. Давяраючы асоба, настаўнік мясцовай сярэдняй школы М. Адвічану, расказваў аб жыццёвым і творчым шляху пісьменніка.

— Мы ўважліва сочым за творчасцю нашага земляка, — кажаць у сваім выступленні настаўнік Браніслаўскай сярэдняй школы М. Новік, — рэдуем кожную яго кніжку, якія вядомы шырокаму колу чытачоў як у нашай рэспубліцы, так і за яе межамі.

Выступіўшы затым работніца Людзяміцкай бальніцы С. Майстроў, старшыня Браніслаўскага сельскага Савета А. Казлоў заклікалі выбаршчыкаў аднадушна галасавць за Івана Паўлавіча Мележа — дастойнага кандыдата ў дэпутаты Вярхоўнага Савета БССР.

Мнагалюдны сустрэчы з І. Мележам адбыліся таксама ў саўгасе «Ленінінскі» і «Случ».

□ □ □

Мнагалюдны сход адбыўся ў школе № 60 г. Мінска. На сустрэчу з выбаршчыкамі прыйшоў кандыдат у дэпутаты Вярхоўнага Савета рэспублікі народны артыст БССР Здзіслаў Францавіч Стома.

— Мне сёння надзвычай радасна прадставіць вам аднаго з лепшых мастацтваў беларускай сцэны, — звернуўся да выбаршчыкаў, — сказаў давераная асоба, начальнік аддзела працы і зарплат фабрыкі імя Куйбышава М. Курчык. — Здзіслаў Францавіч прайшоў влікі жыццёвы шлях ад простага рабочага да аднаго з вядучых артыстаў Беларускага акадэмічнага тэатра імя Янкі Купалы.

— Усе мы ўпэўнены, — зазначыў у сваім выступленні кіраўнік дамоў домарайніцтва № 14 І. Мелегаў, — што Здзіслаў Францавіч з гонарам будзе апраўдваць наша давер'е як дэпутат Вярхоўнага Савета рэспублікі.

Гарачымі апладысмантамі было сустрэта выступленне З. Стома. Ён ад усяго сэрца падзякаваў выбаршчыкам за высокі давер.

□ □ □

У гарадскім пасёлку Мір адбыліся сустрэчы выбаршчыкаў з кандыдатам у дэпутаты Вярхоўнага Савета БССР, першым сакратаром праўлення Саюза пісьменнікаў БССР Максімам Танкам. З біяграфіяй кандыдата ў дэпутаты пазнаёміла давераная асоба, настаўніца Мірскай сярэдняй школы В. Дубоўская. Выступіўшы затым першы сакратар Карэліцкага райкома партыі В. Ждановіч, дырэктар Радуўскай васьмігодняй школы З. Леіка і іншыя заклікалі прысутных аднадушна аддаць свае галасы за вернага сына народа.

М. Танк гарача падзякаваў выбаршчыкам і запэўніў, што ён з гонарам апраўдае іх давер.

Шматлюдны сустрэчы з кандыдатам у дэпутаты Вярхоўнага Савета БССР М. Танкам адбыліся ў вёсках Луці, Жухавічы і Ярэмічы.

Працаўнік — пра сталіцу рэспублікі Мінск. Да паслух чытана бібліяграфічнага дапаможніка, зробленага рукамі бібліятэкараў. Гэта — «Компас у кніжным моры», «Аматару беларускіх паэзіяў», «Кастрычнік у Мінску» і інш.

Шосты год калектыў бібліятэкі № 5 разам з гарадской нотна-музычнай бібліятэкай кіруе работай універсітэта культуры пры домарайніцтве № 1 Ленінскага раёна. І тое, што ў кінатэатры «Мір» асобаў некалькі год працуе кіналекторыя, таксама немалага заслуга з'яўляюцца бібліятэкай, якой загадвае вядлікі кіналюб, чыта дараччы чытача Іраіда Уладзіміраўна Архавіцкая.

□ □ □

Школы, дзіцячыя сады, бальніцы, санаторыі ўсім ім патрабаваў імага больш святла, сонца і паветра. І архітэктарская думка шукае такіх рашэнняў. Яны дазваляюць даць гэтым прыродным дарам і чылым людзям больш святла і сонца.

Вось лічба адна прапанова, зробленая архітэктарам «Белдзярпроект» У. Цімоўным. На будынку бальніцы ў Мінску дзіцячы сады. Аўтар прапанаваў агульнае ліфтавае злучэнне са сценамі, замяніўшы іх шпілем. Пры падзеі вільготнага воні можа адлучыцца і такі чынам «налівацца» найцікавейшая сувязь з прыродай.

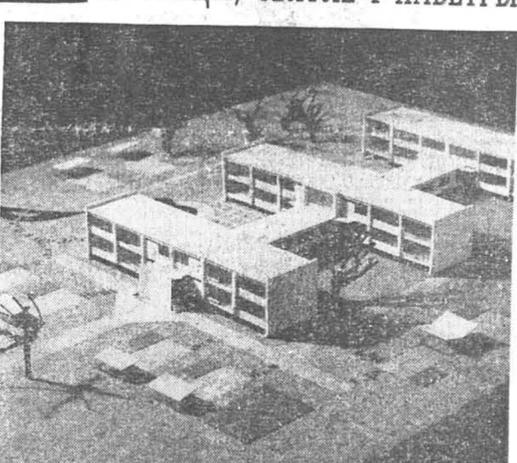
Тры напускі разлічаны на 280 дзён жылля і дапоўняюцца ўзросту. У пераходах паміж напусамі размяшчаны гаспадарчыя блочы, ізаляваныя ад пакояў, дзе жыць дзеці.

Архітэктар сплываючы ўнутры памяшкання. Яны сілавацца з сістэмай ізаляваных блочаў, што дазваляюць лепш арганізаваць індывідуальнае абслугоўванне. У іх няма блоч (іх дваццаць) уваходзіць гардэробная шафа для сукна і адзення, буфетная, вядліка двохсветлавая зала, так званая «гураўная», у якой дзіць праводзіць асноўны час, прымаючы яго, спальня. Наб санітарныя нясцэ і спальныя дзённыя крэслы лоджыі будаць убудаваны ў шафу.

Сонца ідзе ў іонічным пакоі, таму будыні дзіцячых садаў не абодва арнаментальна і па баках свету. Гэта спраўдзіла працэс прыкладнага ўдзелу паўднёвых і паўночных панельнаў.

Практнае заданне ўжо за-

БЕЛАРУСЬ АРХІТЭКТУРНАЯ У СОНЦЫ, СВЯТЛЕ І ПАВЕТРЫ

Нясучыя сцены — папарэчна, вердэна. Зараз робіцца рабочыя нарышкі. У распрацоўцы праекта прымуць удзел архітэктары І. Крапіна, інжынеры Р. Хейман і Г. Лур'я.

САЛДАТАМ РЭВАЛЮЦЫІ, РАДЗІМЕ...

Сёння ў майстарнях мастакоў гаражнага лагара не так ужо шмат працаваць. Усе мастакі рэспубліканскіх выставак, прысвечаных 50-годдзю Савецкай дзяржавы, і 50-годдзю Мінска. У творчых пошуках нараджаюцца нарышы і скульптурныя мадэлі для праграмы рэвалюцыйнага мастацтва Беларускага народа, пра сённяшні дзень Савецкай Беларусі.

Вось і ў майстарні жывапісца А. Кроля на станку — новае вядлікае панэльнае.

Гэта кампазіцыя «Рашаючы дзень» — рашаючае над чым шпер працуе, — расказвае мастак. — У аснову сюжэта ўзяты падзеі рэвалюцыйнага пераходу ў рэвалюцыйнае мастацтва Беларусі: прыбыццё ў Мінск браніпаезда, дапамогу рэвалюцыйнаму атэраду браніпаезда па камандаваннем Праўлення быў прысланы па просьбе Мяснікова з 2-й арміі івані палкаў пад Маладзечна. Я хачу перадаць атмасферу рэвалюцыйнага барацьбы ў Беларусі. Мне вельмі хваляюць вобразы Мяснікова, Праўлення, Камішчыкава. Гэты персаннаж — так сказаць, псіхалагічны партрэт нацыянальнага героя. Кожнага з іх хваляюць панаванне не толькі іх канкрэтных гістаў, але і іх асобнасці, і іх вобраз барацьбы, моцнага сваёй пераможнасцю ў справе рэвалюцыі.

Мастак панаванне нарышкі.

На вядлікім панэлі — Мінскі пераход браніпаезда, адсвечваю сталевымі блікамі браня. На гэтым фоне — група людзей.

У самай кампазіцыі мнага рэчыва змяніцца, — тлумачыць А. Кроль. Пасля ён панаванне пейзажы, якія таксама маркуе экспан-

Вось і ў майстарні жывапісца А. Кроля на станку — новае вядлікае панэльнае.

ваць на выставі, прысвечанай 50-годдзю Савецкай дзяржавы.

«Глыбока ўзрадаваў поле думачнае ідэя, аднавіўшы аднавіўшы ўсім пунат дзіцяч вадарай, змяніў гатовы прыняць ідэю змяніў. У канцы поля, я хачу перадаць атмасферу рэвалюцыйнага барацьбы ў Беларусі. Мне вельмі хваляюць вобразы Мяснікова, Праўлення, Камішчыкава. Гэты персаннаж — так сказаць, псіхалагічны партрэт нацыянальнага героя. Кожнага з іх хваляюць панаванне не толькі іх канкрэтных гістаў, але і іх асобнасці, і іх вобраз барацьбы, моцнага сваёй пераможнасцю ў справе рэвалюцыі.

Мастак панаванне нарышкі.

На вядлікім панэлі — Мінскі пераход браніпаезда, адсвечваю сталевымі блікамі браня. На гэтым фоне — група людзей.

У самай кампазіцыі мнага рэчыва змяніцца, — тлумачыць А. Кроль. Пасля ён панаванне пейзажы, якія таксама маркуе экспан-

— Такое можна убачыць толькі ў Беларусі, — кажа мастак.

А вось — «Беларускі пейзаж». Гэта пейзаж-нарышка са сцягамі і шпілем, і стужка вана гэтую настроні і стужка шашы з чырвоным самалётам на ёй, і страката група людзей у вядлікім панэлі. Усё гэта вядлікае мастацтва, моцнага сваёй пераможнасцю ў справе рэвалюцыі.

Мастак панаванне нарышкі.

На вядлікім панэлі — Мінскі пераход браніпаезда, адсвечваю сталевымі блікамі браня. На гэтым фоне — група людзей.

У самай кампазіцыі мнага рэчыва змяніцца, — тлумачыць А. Кроль. Пасля ён панаванне пейзажы, якія таксама маркуе экспан-

— Такое можна убачыць толькі ў Беларусі, — кажа мастак.

А вось — «Беларускі пейзаж». Гэта пейзаж-нарышка са сцягамі і шпілем, і стужка вана гэтую настроні і стужка шашы з чырвоным самалётам на ёй, і страката група людзей у вядлікім панэлі. Усё гэта вядлікае мастацтва, моцнага сваёй пераможнасцю ў справе рэвалюцыі.

Мастак панаванне нарышкі.

На вядлікім панэлі — Мінскі пераход браніпаезда, адсвечваю сталевымі блікамі браня. На гэтым фоне — група людзей.

У самай кампазіцыі мнага рэчыва змяніцца, — тлумачыць А. Кроль. Пасля ён панаванне пейзажы, якія таксама маркуе экспан-

Георгій ТАЎСТАНОГАЎ:

НЕПАВІДЖУ „СЯРЭДНЯЕ“

Імя Георгія Таўстаногова, лаўрэата Ленінскай прэміі, народнага артыста ССРС, адно з самых вядомых у савецкім тэатральным свеце. Ён і пэдагагічна, і тэатральна, і галоўнае — чужоўны прантык. З Таўстаноговым звязаны шматлікі творчы пошук Ленінградскага вядліка драматычнага тэатра імя Максіма Горькага.

Таўстаногоў стварыў Георгій Таўстаногоў, які праймае новы творчы шлях на сцэне.

У гэты час тэатр на Фантанцы быў пусты. Рабочыя прыбіраў са сцэны декараванні. Цыля гарэла адзіная лампачка ў партэры. Гаварылі прыглушана, хадзілі нячутна. Напружаная атмасфера чакання адчувалася ўсюды. — І ў гэтых прыглушаных кроках, і ў цёмных фак і калідорах тэатра.

Заўтра ў вядлікім драматычным тэатры імя Горькага павіна была адбыцца прэм'ера «Мяшчан» Горькага. А цяпер у кабінаце галоўнага рэжысёра закінулі анішто анішто абмеркаванне тэатральнай рэспетыўцы.

Я разумеў, што прыйшоў да Георгія Таўстаногова. Ён не вельмі зручна для інтэрв'ю час і адзінока саў у пустой зале тэатра, якая заўтра будзе перапоўнена патрабавальнымі і строгімі леныградцамі. Яны вынісць свой прэсуд спектаклю, а сёння нішто на свеце не ведае, як будзе спектакль прыняты.

Скончыўся мастацкі савет. З кабінаце Таўстаногова выйшаў расчыраваны актёр Яфім Капілявіч, потым актёр Сяргей Юрскі, пра нешта яшчэ працягнулі размова з маладым рэжысёрам тэатра Аксёнавым. Актёр Кірыў Лаўроў гарача

даказваў нешта Таўстаногову. Першая фраза Таўстаногова ў нашай размове нібы падляла рысу дэбатам на мастацкім са-

— Значыць, ні слова пра «Мяшчан». Гаварыць пра прэм'еру напярэдні і яе дрэнна прыкмета, — сказаў Таўстаногоў і ўжо сур'ёзна дадаў, паглядзеўшы на мяне: — Пра спектакль можна гаварыць да-спраўдана, калі ён прайшоў на сцэне разам з дзесяццю латынцямі. Спектакль шліфуецца пра ўдзел гледачоў. Яны дапамагаюць стварыць спектакль. У адноўленне ад кино, калі фільм створаны раз і назаўсёды, — нечаканна звярнуўся да паралельнаў Георгій Аляксандравіч.

Таўстаногоў адной фразай падкрэсліў розніцу двух відаў розніцу не матэрыялу, а самога духу мастацтва. Аднак мне хачелася пацвердзіць Таўстаногова не столькі пра адноўленне, колькі пра ўзаемадзеянне мастацтваў. Бо ў наш час вядома, што мастацтва не раздзяляецца адасоблена — няхай гэта будзе музыка, літаратура, кіно, тэатр — усё музы адчуваючы ўзаемны ўплыў і, убаганяючыся, нешта аддаючы адна другой.

— Вы пытаецеся пра ўзаемадзеянне тэатра і кино. На мой погляд, кінематограф дае тэатру неўласціваў яму раён шырокае абнаўленне, якая ў ідэале можа нават быць падліфаніам мыслення. Некалькіх жакуць, што кінакрандаў тэатру прыклад канцэнтратыўнай думкі. Я з гэтым не згодны, бо ўсё сучаснае мастацтва

павіна валодаць здэлюючай канцэнтратыўнай ідэяй для таго, каб перадаць характар нашай эпохі.

Таўстаногоў гаварыў імпульсіўна, наротым ўдарнымі фразамі. Адчуваўся, што ў яго не было прыгаваных адказаў, і яго формулы нарадзіліся непасрэдна ў гутарцы.

— Шматлікавасць ужо не адметная рыса кіно. Дарэчы, гэтую якасць кінамастацтва пераняло ад літаратуры. Але, каб яна стала дасягненнем тэатра, спатрэбіўся кінематограф. Так нараджаецца новая якасць аб'ектнасці, перш за ўсё, аднаўленне думкі. Мне душаецца, да гэтай вядліка сучаснага тэатру ў якога зараз шмат інакшасці. І адна з самых галоўных — драматычнасць.

— Якая, на Ваш погляд, галоўная праблема ў кінематографіі?

— Асутнасць таленавітых сцэнарыяў і добрых актёраў. Таму кінематограф лепшых актёраў бярэ ў тэатры. Я заўсёды адсудкаю актёраў нашага тэатра здымаючы ў кино. Часта здымаюцца Кірыў Лаўроў, Яфім Капілявіч, Сяргей Юрскі. З кіно на сцэну яны прыносяць сапраўднасць, дакладнасць будынка тэатра.

Георгій Таўстаногоў адноўленне ад многіх тэатральных рэжысёраў сапраўды не толькі ахвотна адсудкаю актёра з тэатра здымаючы, але і «примушае» яго на сцэне выкарыстаць накоплены кінавопыт. Гэта тое новае, што ўласціва тэатру Таўстаногова, тэатру, які

БЕЛАРУСЬСЯ ДРАМАТУРГІ РАЯЦЦА

Беларускія драматургі — тыя, чые п'есы даўно ўжо ідуць на падмостках, і пачынаючы, што напісалі толькі першы свае творы, сабраліся ў доме адпачынку Беларускага тэатральнага аб'яднання ў Астравіцкім гарадку. Тут пачаў работу семінар, скліканы Міністэрствам культуры, Саюзам пісьменнікаў БССР і Беларускай тэатральнай аб'яднаннем Сярод удзельнікаў семінара — Анатоль Дзялендзік, Іван Козел, Раман Раманаў, Янка Тарасюк, Алесь Махана, Юрый Вагужыч, Мікалай Гарулёў, Аляксандр Петрашкевіч і іншыя. З Масквы ў якасці кансультавантэ запрошаны драматургі А. Салыскі, Л. Зорны, крытыкі У. Піменцаў, І. Вішнеўская.

Для ўдзельнікаў семінара будзе прыгатаваны некалькі праблемных дакладаў. А. Макавіч і К. Губарэвіч правядуць разбор п'ес сваіх маладых таварышаў. Драматургі сустрэнуцца з рэжысёрамі і мастакамі тэатраў.

Семінар працягнецца да 10 сакавіка.

БАЙЦЫ УСПАМІНАЮЦЬ...

Якраз у тыя мінулыя, калі ўдзельнікі вечаў у доме мастацтваў успаміналі пра дні ваіны, раздаліся моцныя выбухі. Гэта стаяла Беларусь салютаваць у гонар 49-й гадавіны Савецкай Арміі і Ваенна-Марскаго Флоту. Слаўнае гадзінае быў прысвечаны і вечаў у доме мастацтваў.

Пра вёкавоныя падзеі нашага народа гаварылі ўдзельнікі Канстытуцыйнага рэвалюцыйнага і вядліка Айчынай вайны пісьменнік М. Алісей, былы камандзір партызанскага злучэння І. Вятроў, заслужаны дзеяч мастацтваў БССР У. Стэльмах, Францішак Кінаператары І. Вейнроў, М. Бедаў, В. Аблоў.

Успаміналі чым, наго добра ведалі, любілі, але хто ўжо не можа быць срод нас. Тых, хто ў гады ваіны быў на прадным краі і зараз не лічыць сабе ў адстацы... Успаміналі

пра байныя справы і гераічнае жыццё дзеда Талаша і бацькі Міна. Ц. Будмавіч, І. Ф. Паўлюскага, пра падлетка-партызана Віяну Сіціцу і камандзіра дыверсійнага атрада Р. Тануева, пра кінаператараў М. Сухаву і М. Капілявіч.

Вечаў вёў заслужаны артыст БССР В. Ямпольскі. У гады ваіны ён уваходзіў у сілва фантановай брыгады, у якой быў В. Пола, С. Бірыла, Г. Глебаў, Л. Рахленца, З. Стома, П. Пенур. Брыгада дала 150 нацярэстаў для вайны.

А цяпер работнікі мастацтва ваіны былі гледачамі. Сваё майстарства паказалі ім удзельнікі самадзейнасці арганізацыі Дома актёраў.

Вечаў у доме мастацтваў скончыўся прыгледзім навінамі «Яна абараніла Радзіму».

І. РЭЗНІК.

Вячаслаў ХАТУЛЕЎ (АДН).

ГОСПОДИН КИЕВСЬКИЙ КАМЕРАЛ

У апошній п'ятидесятницю-двадцять років у нашій країні, ді і до зружності, значно зросла цікавість до музики старожиттєвих майстрів. Аказалось, що рини творці кампозитору XVI — XVIII століття — виробники і ясна форма, глибока змсту, строгість гармонічної мови, раціональна екзактність у виборі вишуканих засобів — всі ці якості наших сучасників. Рост цікавості до старожиттєвої музики викликає і адрожиттєві камерні естради. Першим таким колективом доводилась, праудя, перадолювати значущі якості. Пригадаємо, наприклад, як створює сусветна вядомыя камерна естрада Маскоўскаго філармоніі пад кіраўніцтвам Р. Барша. Прауючыя стала ў іншых естрадах, група маладых энтузіастаў збіралася на рэзультатны начы. І толькі пасля некалькіх год напружанай працы естрада заваявала права на агражданстванне.

Такі шлях прайшлі амаль усе нашы камерныя колектывы. Кіеўскі камерны естрада, канцэрт якога адбыўся днны ў Мінску, — у гэтым сьмек выключнае. Ён адразу быў залічаны ў штаб «Укрканцэрта» і ўжо праз два з паловай месяцы даў свой першы канцэрт. За тры гады, што мінула з таго часу, естрада абзэдзіла большасць гарадоў краіны. «Рызык» кіраўнікоў канцэртнай арганізацыі цалкам апраўдалася.

Ахотно і паспяхова супрацоўнічаюць з колектывам украінскія кампозитору. Не заставіць у дагу і естрада. Ён актывна прапагандае іх творчэсць.

Ігра кіеўлян вызначаецца неадвичнай мелуічнасцю. Нглядзіце на нештаканых (у калектыве ўсго 15 чалавек), естрада гуцьця ярка, сакваіта і паўнакроўна. У гэтым вялікае заслуга «правай палевай» — альту, віяленцэлей, кантрабаса. Гора гэтай групы сабраная і кампактная, ансамблева дэкладная. У гэтых якасцях, на жалю, не хапае «левай» — скрыпнічнай групе естрады. Яна часам грэшыць недакладнацю інтанацыі.

Праграма канцэрта пазнаміла нас з шэрагам новых твораў украінскіх кампозитору. У Мінску яны пругалі ўпершыню, і таму цяжка адразу даць ім вычарпальную ацнку. На іх быў пачаць, найбольш цікавае сімфонія для струннага астрады А. Штагартэра. Аэстраду тут удалося найбольш пона раскрасіць свае магчымасці. За кошт выкарістання спецыфічных прыёмаў, такіх, як флажэлеты, пічкіката, спільнацэля, кампозитэр і естрада знайшлі шмат цікавых гукавых спалучэнняў, якія па разнастайнасці зусім не саступаюць выразнасці тэмбраў сімфонічнага астрады. Сімфонія трохчасцюва. Першая — на дзіва жывацярэдасна і яркая, у ёй выкарістоўваюцца ўсе эстрадыя фарбы. Цікавае гучэнне харальнага звода. Кампозитэр не пагадзяцца чыста камерныя магчымасці естрады, часта дурчае сольныя эпизоды розным інструментам. Залімаюцца са са са альта і віяленцэляў ў другой частцы, глыбока трагедыйнай і драматычнай. Па сваёму настрою гэтая частка пераклікаецца з павольнымі часткамі квартэта Штагартэра.

Галоўная партыя фіналу — рухавая, тактаная характары. Але ўвогуле музыка не такая светлая, як у пачатку. На ёй нібы якаясь абітат трагедыйнай тэмры другой часткі. Выразныя драматычныя эпизоды саля двух віяленцэлей, якім даказваецца саставіць гук астатніх інструментаў, рэзультаты, якія праходзіць праз увесь естрада (першая скрыпка, альт, другая скрыпка). Заканчваюцца сімфонія, кампозитэр нібы не ставіць кропкі. Ён дэярэе слухача, дае яго магчымасць самому дапоўніць пачутае.

Ад сусветна з сімфоніяй Штагартэра не віграў твор маладога кампозитэра Грабюўскага «Маленькая камерная музыка».

Аркестр іграў з вялікім майстарствам, але калі ў сімфоніі ўсе фарбы дыктаваліся ўнутраным зместам, логікай рэацыі, дык тут яны перастварылі ў самацэлю. У кожнай з частак (арпеджыю, разрады, харал, рытунель) кампозитэр карыстаўся ў асноўным адным прыёмам, і тое, што спачатку выклікае цікавасць, далей становіцца проста незольным.

Найбольш удалай ухлэццэням быў трагедыйны характар. Тут кампозитэр знайшоў цікавы эфект гучэння, цалкам стварыўшы ілюзію шпалітава гуча гонга і медных талерак.

Затое літаральна як адкрыццэ прагучаў твор другога маладога кампозитэра — «Парціта для камернага астрады Скюрка. Старожиттєвую форму аўтар напоўніў новым зместам. Пачынаецца парціта светлай, спакойнай прэлюдыяй. Затым ідзе напружата тэма такаты, якая энергічна разгортваецца. Галасы, уступаючы адзін за адным, утвараюць магчымы гукавыя патак. Тэма фіры (трэцяя частка) больш працяжна, вытанчана-эмоцыйна. Бадай, лепшая частка парціты апошніруочнага інструмента тут выступае альт (цікава адзначыць, што ў савецкай камернай музыцы альт з акомпаніруочнага інструмента часта пераствараецца ў сапіруочна, напрыклад, у творах Штагартэра, Пейко, Штагартэра). Рэзультаты напісаны ў духу народнай імправізацыі, у ім чуваць водгуку гуцьцэўскіх народных інтанацыі. Альтыст Г. Канавэў паспяхова пераадолюе даволі вялікія тэхнічныя складанасці сваёй партыі.

Заканчваюцца парціта трагедыйна інтанацыя, якія паступаюць зааіаючы на фанфарнай гуцьцэўскі акомпаніманту.

Класічны творы, якімі естрада пачаў і заканчыў праграму канцэрта, былі выкананы на наш погляд, менш удаля. Да неадхопаў уважанна Канцэрта-гросса № 12 Геняна (саляты В. Кава, Э. Іадульчак, Ю. Кіаціні) трэба аднесці недакладную інтанацыю скрыпнічнай групы, трохі зацісненую вібрацыю сапіруочна скрыпкі (у аэстрады дрэжны інструмент, ды і ва ўсёй скрыпнічнай групі інструменты не вызначаюцца асабліва якасцю. Гэта, вядома, не віна, а блда астрады.

У дыржора хачелася б бацьчы больш скупы, энергічны жэст, такі, які б прадэманстраваў пры выкананні наступных твораў. На наш погляд, недастаткова дэкладнась пачаху з велька прычынай таго, што заканчваюцца акорды ўсёх частак Канцэрта-гросса былі сыграны не разам.

У «Маленькай начной сэрнадзе» Моцэрта першыя дзве часткі былі выкананы на ўзроўні сярэдняй астрады ігры. Толькі ў меншэе естрады нібы знайшоў сябе. Гора стала больш тонкай, закончанай, прыгожай і заахлэпаючай. З бласкам быў выкананы фінал.

Кіеўскі камерны естрада малады (усе музыканты або толькі янадуна скончылі кансерваторыю, або яны вучанцы), але ўжо ара яго ігра радзю сталым прафэсіяналам. У гэтым, бясспрэчна, вялікае заслуга кіраўніка, лаўрэата Міжнароднага конкурсу Антона Шараева.

Хочацца толькі пажадаць тэлевітаму колектыву не адрывацца ад глеба, якая нарадзіла камерныя астрады. Важна, каб у праграмах арганічна спалучаліся сучасная музыка і творы старожиттєвых майстроў.

Можна пажадаваць, што ў нас, у Беларусі, дзе скрыпка — адзін з найбольш папулярных інструментаў і дзе заўсёды існуе вялікая традыцыя народнай астрады (так званай краістай музыкі), ні яшча камернага естрады не мае. А такі калектыв варты стварыць. Ён мога бы існаваць пры Міністэрстве культуры (як у Кіеве). Камітэц па радыёвядучанню і тэлебачанню (як у Баку) або пны Савэце кампозитэраў (як у Тбілісі).

Вчаслаў ЗЯЛЕНІН.

«Джаініна Расіні» нарадзіўся 29 лютага 1782 году ў вёсцы Італьянскі гарады Пезаро ў сямі вядомых аэрыстаў. Таму яго бацькі былі вымушаны аддаць дзіця на выхаванне бабуні, якая жыла ў Балоні. Тут юны Джаініна атрымаў музычнае адучанне.

У 1810 годзе ў Венецыі была пастаўлена яго першая аднаактова каміная опера «Вексель на шлобы». Так пачалася бліскучая кампозитэрская дэянасць Расіні. На працягу чатырох год юны кампозитэр напісаў для тэатраў Балоні, Венецыі, Мілана адначасна дзе 9 іх шпоруочна вядомасці яму прынеслі оперы «Сторанні» ў 1813 годзе, германская меладрама «Танрада» па матывах трагедыі Вальтэра і вясёлая сатырычная намедыя «Італьянка ў Альжыры». З 1815 года Расіні быў запрошаны ў тэатр Сан-Карла ў Неапалі ў якасці пастаяннага кампозитэра.

Неўміручую славу Расіні прынес яго опера «Севільскія цырульнікі». Гэтая опера створаная ў 1816 годзе, германская меладрама «Танрада» ў 1817 годзе ў Рыме ў 1818 годзе. З гэтага часу пачынаецца трыумфальнае шэсць «Севільскага цырульніка» па ўсёх пераможных сценах сталіц свету. Пасля оперы — бясспрыяныя.

У 1822 годзе малады Італьянскі кампозитэр, у росквіце сваёй славы, прыехаў у Вену. Тут была пастаўлена музычная драма «Зельміра» Расіні, якая заваявала вялікі поспех. Але Джаініна Расіні ў гэты перыяд быў заахлэпчы фанфанам шэсць «Севільскага цырульніка» па ўсёх пераможных сценах сталіц свету. Пасля оперы — бясспрыяныя.

У 1822 годзе малады Італьянскі кампозитэр, у росквіце сваёй славы, прыехаў у Вену. Тут была пастаўлена музычная драма «Зельміра» Расіні, якая заваявала вялікі поспех. Але Джаініна Расіні ў гэты перыяд быў заахлэпчы фанфанам шэсць «Севільскага цырульніка» па ўсёх пераможных сценах сталіц свету. Пасля оперы — бясспрыяныя.

У 1822 годзе малады Італьянскі кампозитэр, у росквіце сваёй славы, прыехаў у Вену. Тут была пастаўлена музычная драма «Зельміра» Расіні, якая заваявала вялікі поспех. Але Джаініна Расіні ў гэты перыяд быў заахлэпчы фанфанам шэсць «Севільскага цырульніка» па ўсёх пераможных сценах сталіц свету. Пасля оперы — бясспрыяныя.

У 1822 годзе малады Італьянскі кампозитэр, у росквіце сваёй славы, прыехаў у Вену. Тут была пастаўлена музычная драма «Зельміра» Расіні, якая заваявала вялікі поспех. Але Джаініна Расіні ў гэты перыяд быў заахлэпчы фанфанам шэсць «Севільскага цырульніка» па ўсёх пераможных сценах сталіц свету. Пасля оперы — бясспрыяныя.

У 1822 годзе малады Італьянскі кампозитэр, у росквіце сваёй славы, прыехаў у Вену. Тут была пастаўлена музычная драма «Зельміра» Расіні, якая заваявала вялікі поспех. Але Джаініна Расіні ў гэты перыяд быў заахлэпчы фанфанам шэсць «Севільскага цырульніка» па ўсёх пераможных сценах сталіц свету. Пасля оперы — бясспрыяныя.

У 1822 годзе малады Італьянскі кампозитэр, у росквіце сваёй славы, прыехаў у Вену. Тут была пастаўлена музычная драма «Зельміра» Расіні, якая заваявала вялікі поспех. Але Джаініна Расіні ў гэты перыяд быў заахлэпчы фанфанам шэсць «Севільскага цырульніка» па ўсёх пераможных сценах сталіц свету. Пасля оперы — бясспрыяныя.

У 1822 годзе малады Італьянскі кампозитэр, у росквіце сваёй славы, прыехаў у Вену. Тут была пастаўлена музычная драма «Зельміра» Расіні, якая заваявала вялікі поспех. Але Джаініна Расіні ў гэты перыяд быў заахлэпчы фанфанам шэсць «Севільскага цырульніка» па ўсёх пераможных сценах сталіц свету. Пасля оперы — бясспрыяныя.

У 1822 годзе малады Італьянскі кампозитэр, у росквіце сваёй славы, прыехаў у Вену. Тут была пастаўлена музычная драма «Зельміра» Расіні, якая заваявала вялікі поспех. Але Джаініна Расіні ў гэты перыяд быў заахлэпчы фанфанам шэсць «Севільскага цырульніка» па ўсёх пераможных сценах сталіц свету. Пасля оперы — бясспрыяныя.

У 1822 годзе малады Італьянскі кампозитэр, у росквіце сваёй славы, прыехаў у Вену. Тут была пастаўлена музычная драма «Зельміра» Расіні, якая заваявала вялікі поспех. Але Джаініна Расіні ў гэты перыяд быў заахлэпчы фанфанам шэсць «Севільскага цырульніка» па ўсёх пераможных сценах сталіц свету. Пасля оперы — бясспрыяныя.

У 1822 годзе малады Італьянскі кампозитэр, у росквіце сваёй славы, прыехаў у Вену. Тут была пастаўлена музычная драма «Зельміра» Расіні, якая заваявала вялікі поспех. Але Джаініна Расіні ў гэты перыяд быў заахлэпчы фанфанам шэсць «Севільскага цырульніка» па ўсёх пераможных сценах сталіц свету. Пасля оперы — бясспрыяныя.

У 1822 годзе малады Італьянскі кампозитэр, у росквіце сваёй славы, прыехаў у Вену. Тут была пастаўлена музычная драма «Зельміра» Расіні, якая заваявала вялікі поспех. Але Джаініна Расіні ў гэты перыяд быў заахлэпчы фанфанам шэсць «Севільскага цырульніка» па ўсёх пераможных сценах сталіц свету. Пасля оперы — бясспрыяныя.

У 1822 годзе малады Італьянскі кампозитэр, у росквіце сваёй славы, прыехаў у Вену. Тут была пастаўлена музычная драма «Зельміра» Расіні, якая заваявала вялікі поспех. Але Джаініна Расіні ў гэты перыяд быў заахлэпчы фанфанам шэсць «Севільскага цырульніка» па ўсёх пераможных сценах сталіц свету. Пасля оперы — бясспрыяныя.

У 1822 годзе малады Італьянскі кампозитэр, у росквіце сваёй славы, прыехаў у Вену. Тут была пастаўлена музычная драма «Зельміра» Расіні, якая заваявала вялікі поспех. Але Джаініна Расіні ў гэты перыяд быў заахлэпчы фанфанам шэсць «Севільскага цырульніка» па ўсёх пераможных сценах сталіц свету. Пасля оперы — бясспрыяныя.

У 1822 годзе малады Італьянскі кампозитэр, у росквіце сваёй славы, прыехаў у Вену. Тут была пастаўлена музычная драма «Зельміра» Расіні, якая заваявала вялікі поспех. Але Джаініна Расіні ў гэты перыяд быў заахлэпчы фанфанам шэсць «Севільскага цырульніка» па ўсёх пераможных сценах сталіц свету. Пасля оперы — бясспрыяныя.

У 1822 годзе малады Італьянскі кампозитэр, у росквіце сваёй славы, прыехаў у Вену. Тут была пастаўлена музычная драма «Зельміра» Расіні, якая заваявала вялікі поспех. Але Джаініна Расіні ў гэты перыяд быў заахлэпчы фанфанам шэсць «Севільскага цырульніка» па ўсёх пераможных сценах сталіц свету. Пасля оперы — бясспрыяныя.

У 1822 годзе малады Італьянскі кампозитэр, у росквіце сваёй славы, прыехаў у Вену. Тут была пастаўлена музычная драма «Зельміра» Расіні, якая заваявала вялікі поспех. Але Джаініна Расіні ў гэты перыяд быў заахлэпчы фанфанам шэсць «Севільскага цырульніка» па ўсёх пераможных сценах сталіц свету. Пасля оперы — бясспрыяныя.

У 1822 годзе малады Італьянскі кампозитэр, у росквіце сваёй славы, прыехаў у Вену. Тут была пастаўлена музычная драма «Зельміра» Расіні, якая заваявала вялікі поспех. Але Джаініна Расіні ў гэты перыяд быў заахлэпчы фанфанам шэсць «Севільскага цырульніка» па ўсёх пераможных сценах сталіц свету. Пасля оперы — бясспрыяныя.

У 1822 годзе малады Італьянскі кампозитэр, у росквіце сваёй славы, прыехаў у Вену. Тут была пастаўлена музычная драма «Зельміра» Расіні, якая заваявала вялікі поспех. Але Джаініна Расіні ў гэты перыяд быў заахлэпчы фанфанам шэсць «Севільскага цырульніка» па ўсёх пераможных сценах сталіц свету. Пасля оперы — бясспрыяныя.

У 1822 годзе малады Італьянскі кампозитэр, у росквіце сваёй славы, прыехаў у Вену. Тут была пастаўлена музычная драма «Зельміра» Расіні, якая заваявала вялікі поспех. Але Джаініна Расіні ў гэты перыяд быў заахлэпчы фанфанам шэсць «Севільскага цырульніка» па ўсёх пераможных сценах сталіц свету. Пасля оперы — бясспрыяныя.

У 1822 годзе малады Італьянскі кампозитэр, у росквіце сваёй славы, прыехаў у Вену. Тут была пастаўлена музычная драма «Зельміра» Расіні, якая заваявала вялікі поспех. Але Джаініна Расіні ў гэты перыяд быў заахлэпчы фанфанам шэсць «Севільскага цырульніка» па ўсёх пераможных сценах сталіц свету. Пасля оперы — бясспрыяныя.

У 1822 годзе малады Італьянскі кампозитэр, у росквіце сваёй славы, прыехаў у Вену. Тут была пастаўлена музычная драма «Зельміра» Расіні, якая заваявала вялікі поспех. Але Джаініна Расіні ў гэты перыяд быў заахлэпчы фанфанам шэсць «Севільскага цырульніка» па ўсёх пераможных сценах сталіц свету. Пасля оперы — бясспрыяныя.

У 1822 годзе малады Італьянскі кампозитэр, у росквіце сваёй славы, прыехаў у Вену. Тут была пастаўлена музычная драма «Зельміра» Расіні, якая заваявала вялікі поспех. Але Джаініна Расіні ў гэты перыяд быў заахлэпчы фанфанам шэсць «Севільскага цырульніка» па ўсёх пераможных сценах сталіц свету. Пасля оперы — бясспрыяныя.

«Джаініна Расіні» нарадзіўся 29 лютага 1782 году ў вёсцы Італьянскі гарады Пезаро ў сямі вядомых аэрыстаў. Таму яго бацькі былі вымушаны аддаць дзіця на выхаванне бабуні, якая жыла ў Балоні. Тут юны Джаініна атрымаў музычнае адучанне.

У 1810 годзе ў Венецыі была пастаўлена яго першая аднаактова каміная опера «Вексель на шлобы». Так пачалася бліскучая кампозитэрская дэянасць Расіні. На працягу чатырох год юны кампозитэр напісаў для тэатраў Балоні, Венецыі, Мілана адначасна дзе 9 іх шпоруочна вядомасці яму прынеслі оперы «Сторанні» ў 1813 годзе, германская меладрама «Танрада» па матывах трагедыі Вальтэра і вясёлая сатырычная намедыя «Італьянка ў Альжыры». З 1815 года Расіні быў запрошаны ў тэатр Сан-Карла ў Неапалі ў якасці пастаяннага кампозитэра.

Неўміручую славу Расіні прынес яго опера «Севільскія цырульнікі». Гэтая опера створаная ў 1816 годзе, германская меладрама «Танрада» ў 1817 годзе ў Рыме ў 1818 годзе. З гэтага часу пачынаецца трыумфальнае шэсць «Севільскага цырульніка» па ўсёх пераможных сценах сталіц свету. Пасля оперы — бясспрыяныя.

У 1822 годзе малады Італьянскі кампозитэр, у росквіце сваёй славы, прыехаў у Вену. Тут была пастаўлена музычная драма «Зельміра» Расіні, якая заваявала вялікі поспех. Але Джаініна Расіні ў гэты перыяд быў заахлэпчы фанфанам шэсць «Севільскага цырульніка» па ўсёх пераможных сценах сталіц свету. Пасля оперы — бясспрыяныя.

У 1822 годзе малады Італьянскі кампозитэр, у росквіце сваёй славы, прыехаў у Вену. Тут была пастаўлена музычная драма «Зельміра» Расіні, якая заваявала вялікі поспех. Але Джаініна Расіні ў гэты перыяд быў заахлэпчы фанфанам шэсць «Севільскага цырульніка» па ўсёх пераможных сценах сталіц свету. Пасля оперы — бясспрыяныя.

У 1822 годзе малады Італьянскі кампозитэр, у росквіце сваёй славы, прыехаў у Вену. Тут была пастаўлена музычная драма «Зельміра» Расіні, якая заваявала вялікі поспех. Але Джаініна Расіні ў гэты перыяд быў заахлэпчы фанфанам шэсць «Севільскага цырульніка» па ўсёх пераможных сценах сталіц свету. Пасля оперы — бясспрыяныя.

У 1822 годзе малады Італьянскі кампозитэр, у росквіце сваёй славы, прыехаў у Вену. Тут была пастаўлена музычная драма «Зельміра» Расіні, якая заваявала вялікі поспех. Але Джаініна Расіні ў гэты перыяд быў заахлэпчы фанфанам шэсць «Севільскага цырульніка» па ўсёх пераможных сценах сталіц свету. Пасля оперы — бясспрыяныя.

У 1822 годзе малады Італьянскі кампозитэр, у росквіце сваёй славы, прыехаў у Вену. Тут была пастаўлена музычная драма «Зельміра» Расіні, якая заваявала вялікі поспех. Але Джаініна Расіні ў гэты перыяд быў заахлэпчы фанфанам шэсць «Севільскага цырульніка» па ўсёх пераможных сценах сталіц свету. Пасля оперы — бясспрыяныя.

У 1822 годзе малады Італьянскі кампозитэр, у росквіце сваёй славы, прыехаў у Вену. Тут была пастаўлена музычная драма «Зельміра» Расіні, якая заваявала вялікі поспех. Але Джаініна Расіні ў гэты перыяд быў заахлэпчы фанфанам шэсць «Севільскага цырульніка» па ўсёх пераможных сценах сталіц свету. Пасля оперы — бясспрыяныя.

У 1822 годзе малады Італьянскі кампозитэр, у росквіце сваёй славы, прыехаў у Вену. Тут была пастаўлена музычная драма «Зельміра» Расіні, якая заваявала вялікі поспех. Але Джаініна Расіні ў гэты перыяд быў заахлэпчы фанфанам шэсць «Севільскага цырульніка» па ўсёх пераможных сценах сталіц свету. Пасля оперы — бясспрыяныя.

У 1822 годзе малады Італьянскі кампозитэр, у росквіце сваёй славы, прыехаў у Вену. Тут была пастаўлена музычная драма «Зельміра» Расіні, якая заваявала вялікі поспех. Але Джаініна Расіні ў гэты перыяд быў заахлэпчы фанфанам шэсць «Севільскага цырульніка» па ўсёх пераможных сценах сталіц свету. Пасля оперы — бясспрыяныя.

У 1822 годзе малады Італьянскі кампозитэр, у росквіце сваёй славы, прыехаў у Вену. Тут была пастаўлена музычная драма «Зельміра» Расіні, якая заваявала вялікі поспех. Але Джаініна Расіні ў гэты перыяд быў заахлэпчы фанфанам шэсць «Севільскага цырульніка» па ўсёх пераможных сценах сталіц свету. Пасля оперы — бясспрыяныя.

У 1822 годзе малады Італьянскі кампозитэр, у росквіце сваёй славы, прыехаў у Вену. Тут была пастаўлена музычная драма «Зельміра» Расіні, якая заваявала вялікі поспех. Але Джаініна Расіні ў гэты перыяд быў заахлэпчы фанфанам шэсць «Севільскага цырульніка» па ўсёх пераможных сценах сталіц свету. Пасля оперы — бясспрыяныя.

У 1822 годзе малады Італьянскі кампозитэр, у росквіце сваёй славы, прыехаў у Вену. Тут была пастаўлена музычная драма «Зельміра» Расіні, якая заваявала вялікі поспех. Але Джаініна Расіні ў гэты перыяд быў заахлэпчы фанфанам шэсць «Севільскага цырульніка» па ўсёх пераможных сценах сталіц свету. Пасля оперы — бясспрыяныя.

У 1822 годзе малады Італьянскі кампозитэр, у росквіце сваёй славы, прыехаў у Вену. Тут была пастаўлена музычная драма «Зельміра» Расіні, якая заваявала вялікі поспех. Але Джаініна Расіні ў гэты перыяд быў заахлэпчы фанфанам шэсць «Севільскага цырульніка» па ўсёх пераможных сценах сталіц свету. Пасля оперы — бясспрыяныя.

У 1822 годзе малады Італьянскі кампозитэр, у росквіце сваёй славы, прыехаў у Вену. Тут была пастаўлена музычная драма «Зельміра» Расіні, якая заваявала вялікі поспех. Але Джаініна Расіні ў гэты перыяд быў заахлэпчы фанфанам шэсць «Севільскага цырульніка» па ўсёх пераможных сценах сталіц свету. Пасля оперы — бясспрыяныя.

У 1822 годзе малады Італьянскі кампозитэр, у росквіце сваёй славы, прыехаў у Вену. Тут была пастаўлена музычная драма «Зельміра» Расіні, якая заваявала вялікі поспех. Але Джаініна Расіні ў гэты перыяд быў заахлэпчы фанфанам шэсць «Севільскага цырульніка» па ўсёх пераможных сценах сталіц свету. Пасля оперы — бясспрыяныя.

У 1822 годзе малады Італьянскі кампозитэр, у росквіце сваёй славы, прыехаў у Вену. Тут была пастаўлена музычная драма «Зельміра» Расіні, якая заваявала вялікі поспех. Але Джаініна Расіні ў гэты перыяд быў заахлэпчы фанфанам шэсць «Севільскага цырульніка» па ўсёх пераможных сценах сталіц свету. Пасля оперы — бясспрыяныя.

У 1822 годзе малады Італьянскі кампозитэр, у росквіце сваёй славы, прыехаў у Вену. Тут была пастаўлена музычная драма «Зельміра» Расіні, якая заваявала вялікі поспех. Але Джаініна Расіні ў гэты перыяд быў заахлэпчы фанфанам шэсць «Севільскага цырульніка» па ўсёх пераможных сценах сталіц свету. Пасля оперы — бясспрыяныя.

У 1822 годзе малады Італьянскі кампозитэр, у росквіце сваёй славы, прыехаў у Вену. Тут была пастаўлена музычная драма «Зельміра» Расіні, якая заваявала вялікі поспех. Але Джаініна Расіні ў гэты перыяд быў заахлэпчы фанфанам шэсць «Севільскага цырульніка» па ўсёх пераможных сценах сталіц свету. Пасля оперы — бясспрыяныя.

У 1822 годзе малады Італьянскі кампозитэр, у росквіце сваёй славы, прыехаў у Вену. Тут была пастаўлена музычная драма «Зельміра» Расіні, якая заваявала вялікі поспех. Але Джаініна Расіні ў гэты перыяд быў заахлэпчы фанфанам шэсць «Севільскага цырульніка» па ўсёх пераможных сценах сталіц свету. Пасля оперы — бясспрыяныя.

У 1822 годзе малады Італьянскі кампозитэр, у росквіце сваёй славы, прыехаў у Вену. Тут была пастаўлена музычная драма «Зельміра» Расіні, якая заваявала вялікі поспех. Але Джаініна Расіні ў гэты перыяд быў заахлэпчы фанфанам шэсць «Севільскага цырульніка» па ўсёх пераможных сценах сталіц свету. Пасля оперы — бясспрыяныя.

У 1822 годзе малады Італьянскі кампозитэр, у росквіце сваёй славы, прыехаў у Вену. Тут была пастаўлена музычная драма «Зельміра» Расіні, якая заваявала вялікі поспех. Але Джаініна Расіні ў гэты перыяд быў заахлэпчы фанфанам шэсць «Севільскага цырульніка» па ўсёх пераможных сценах сталіц свету. Пасля оперы — бясспрыяныя.

У 1822 годзе малады Італьянскі кампозитэр, у росквіце сваёй славы, прыехаў у Вену. Тут была пастаўлена музычная драма «З